

www.omkonst.se:

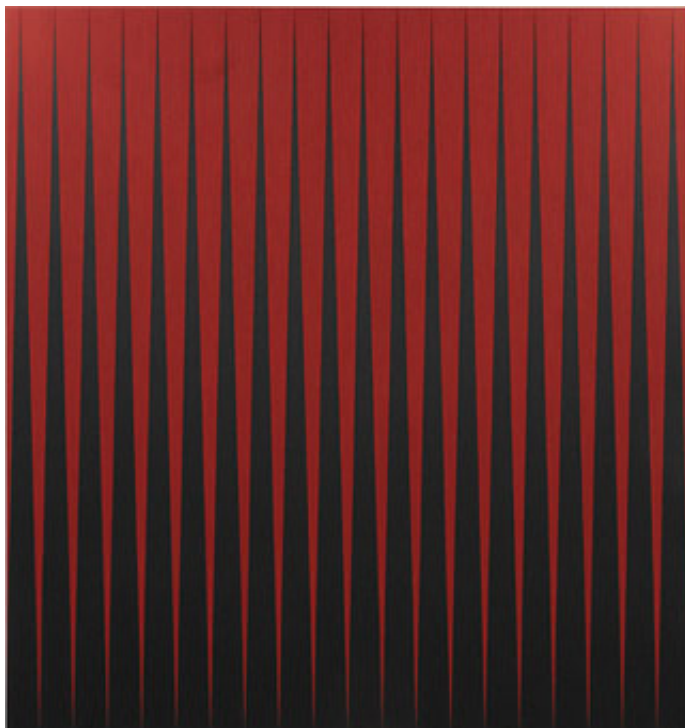
Stark öppning för det visuella

Ann Edholm, *Ångarnas avlägsna grönska* – Galerie Nordenhake, Stockholm, 22/8–22/9 2019

Jacob Dahlgren, *Not and Or* – Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, 22/8–28/9 2019

Linnea Rygaard, *Up Where We Belong* – Cecilia Hillström Gallery Stockholm, 22/8–21/9 2019

Text: Susanna Slöör

© Ann Edholm

(Klicka på bilden för hög upplösning)

© Jacob Dahlgren

(Klicka på bilden för hög upplösning)

Höstöppningen bland gallerierna i Stockholm är inbjudande för alla som särskilt intresserar sig för visuellt bärande uttryck. Tre av varandra helt oberoende konstnärer ger sedda genom varandras verk en rik ingång till olika abstrakt verkande världar.

Ann Edholm återkommer med en svit målningar fortsatt framsprungna ur hennes meditationer över de långa själsliga evighetssår som förintelsen fortsatt genererar. Den isande strålningen från denna härds-målta blir mänskligheten aldrig fri från, den speglar oss alla inifrån och ut.

Ann Edholm söker genom sitt måleri vägar att bemästra den evighetsärvda smärtan och den här gången sker det i mässans form, den långsamma läsningens, det utdragna adagiots. De klösande stridspetsarna som skar diagonalt genom det intensivt röda från 2015 har ersatts av större format och vertikalt verkande kompositioner. De sylformade tårarna rinner frysta över askmolnen efter de försvunna. Den röda tonen stäms som ett orgelvrål i de lägre registren i kyligaste rött mot svart. Här finns ingen förvåning över hur normaliteten hastigt ställs på ända, utan den här gången är det facit som skrivs.

Det är mäktigt men jag kan sakna motsvarigheten till den gradvisa överraskningen och förfrysningsprocessen som i Imre Kertész "Mannen utan öde" – det bästa som skrivits om de industriella utrotningslägrens fasor. I Ann Edholms målningar har det värsta redan hänt, återstår plikten att minnas.

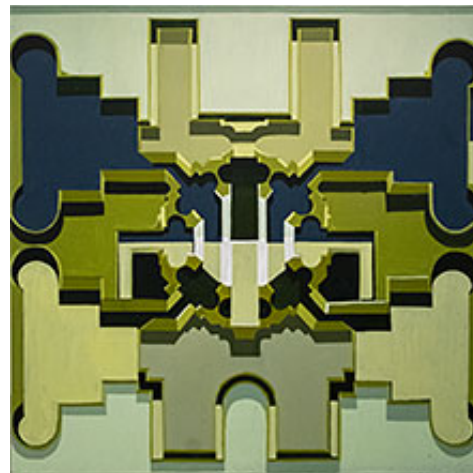
© Ann Edholm

© Linnea Rygaard (Klicka på bilden för hög upplösning)

Linnea Rygaard fortsätter med full kraft att utforska den platta ytans möjliga arkitektur i en ny svit större målningar. Hon nöjer sig inte med att hänga dem på väggen utan har valt att låta några målningar stående leta sig ut i rummet med hjälp av stöttor. Det bildar en gemensam pulserande rörelse som både ger och förhindrar en överblick. Hennes kompositioner kompliceras alltmer och går mot det ornamentala och i några fall gotiskt, jugendmässigt teatrala.

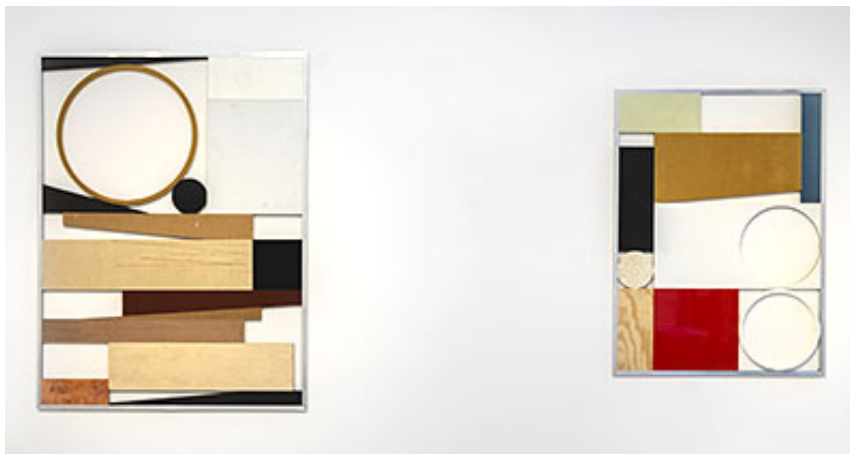
Det blir hisnande och öronbedövande energiskt. Men passionerna hålls på plats av ackorden som rör sig i femtiotalets designfärgspår, med ljust brutna gula, gröna samt mörkare grå och blåaktiga toner. Titlarna refererar till kärlekssånger den som letar finner dem kanske, men jag förstår det mer som att det är själva förälskelsens spända fiolsträngar och högstämmda känslolägen som attraherar. Och här känner nog många målare igen sig i själva arbetets berusande kärleksakter. Komplikationen hon tillför är ett välstrukturerat måleri som balanserar på bristningsgränsen.

© Linnea Rygaard

© Linnea Rygaard

© Jakob Dahlgren

Jakob Dahlgren är pålitlig i sin påhittighet att använda färg och form utan duk och pensel. Han har sedan debuten för tjugo år sedan konsekvent arbetat utanför all förståelse och alla begränsningar. Därmed har han behållit en fullständigt frihet och kärlek till sina sammanställningar av objekt, pinaler och rekvisita som bildar måleri och skulpturer.

Den här gången verkar det vara packmaterial, plank- och stuvbitar, en övergiven stolsits och annat smått och gott som stuvats in i aluminiumramar och endast hålls samman av de ingående delarna. Målningarna eller objekten, eller vad de ska kallas för, hänger som ramar i ramar direkt mot galleriväggen. Vips, kommunicerar verken med den abstrakta, konkreta och nonfigurativa traditionen och kollegernas namn hoppar som i popcorn-grytan utan lock fram för ögonen.

© Jakob Dahlgren

Det är alltid lika kul, lustfyllt och livgivande att ta del av Jacob Dahlgrens allvarsord om konsten. Titeln "Not and Or" lurar försåtligt in i programmeringsspråkens rituella världar, men i Dahlgrens fall finns det alltid en liten djävul i maskinen, något extraintelligent som kittlar och retar.

Stockholm 2019-09-04 © Susanna Slöör

Galerie Nordenhake, Stockholm | Andréhn-Schiptjenko, Stockholm | Cecilia Hillström Gallery, Stockholm
Omkonsts startside

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: Omkonst Facebook>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com